

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2TdoV/14/2021
Identifikačné číslo spisu:	9514100194
Dátum vydania rozhodnutia:	12.12.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Petr Kaňa
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:9514100194.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kaňu a členov senátu JUDr. Juraja Klimenta, JUDr. Jany Kostolanskej, JUDr. Petra Štífta a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci obvineného S. F. a spol. pre pokračovací prečin falšovania, pozmeňovania a nedovolenej výroby kolkových známok, poštových cenín a nálepiek a poštových pečiatok podľa § 274 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 12. decembra 2024 v Bratislave, o dovolaní obvineného U. U. proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. februára 2020, sp. zn. 4To/3/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku sa dovolanie obvineného U. U. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd (ďalej tiež „súd I. stupňa“) rozsudkom z 19. októbra 2017, sp. zn. PK-2T/41/2014 uznal (okrem iných) obvineného U. U. za vinného pre pokračovací prečin falšovania, pozmeňovania a nedovolenej výroby kolkových známok, poštových cenín a nálepiek a poštových pečiatok podľa § 274 ods. 1 alinea druhá, ods. 2 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. b) Trestného zákona, spáchaný sčasti formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v období najneskôr od 10. februára 2006 si nezisteným spôsobom zaobstarával falzifikáty kolkových známok, ktoré pre ich použitie na poplatky v štátnej správe na území mesta O. poskytoval:

- obžalovanému U.A. T., zamestnancovi E. Ú. F. I. T. Y. F. O. O. - P. v celkovom počte najmenej 42 kusov v nominálnej hodnote 1.000,- Sk a 6 kusov v nominálnej hodnote 500,- Sk v období najneskôr od 4. júna 2007 do 15. augusta 2007 na účel ich predaja žiadateľom alebo ich zamieňania žiadateľom za pravé kolkové známky v procese podávania žiadostí na tomto úrade za províziu najmenej 10.400,- Sk (345,22 eur),

- D. F., nar. XX. U. XXXX v počte 1 kus v nominálnej hodnote 1.000,- Sk na účel podania žiadosti o

vykonanie zmeny - odhlásenie motorového (prípojného) vozidla na Krajskom dopravnom inšpektoráte v O.G., EČV: O. XXX Y. zo dňa 2. mája 2007 - žiadateľ Y. W. - motocykel YAMAHA XJ600,
- osobe označenej ako F. H. v nezistenom počte a nezistenej nominálnej hodnoty v období najneskôr do 6. augusta 2007,
- nestotožnenej osobe v počte 1 kus nezistenej nominálnej hodnoty v období najneskôr do 7. mája 2007 a sám použil falzifikáty kolkových známok:
- 2 kusy v nominálnej hodnote 1.000,- Sk na svoju žiadosť o zapísanie motorového (prípojného) vozidla do evidencie Krajského dopravného inšpektorátu v O., EČV: O. XXX T. zo dňa 16. marca 2007,
- 1 kus v nominálnej hodnote 1.000,- Sk na svoju žiadosť o vykonanie zmeny - odhlásenie motorového (prípojného) vozidla na Krajskom dopravnom inšpektoráte v O., EČV: O. XXX B. zo dňa 2. mája 2007,
- 2 kusy v nominálnej hodnote 1.000,- Sk na svoju žiadosť o zapísanie motorového (prípojného) vozidla do evidencie Krajského dopravného inšpektorátu v O., EČV: O. XXX B. zo dňa 10. februára 2006,
- 1 kus v nominálnej hodnote 1.000,- Sk na svoju žiadosť o vykonanie zmeny - odhlásenie motorového (prípojného) vozidla na Krajskom dopravnom inšpektoráte v O., EČV: O. XXX I. zo dňa 10. júla 2006,
- 1 kus v nominálnej hodnote 1.000,- Sk na svoju žiadosť o vykonanie zmeny - odhlásenie motorového (prípojného) vozidla na Krajskom dopravnom inšpektoráte v O., EČV: O. XXX I. zo dňa 19. júla 2006,
- 1 kus v nominálnej hodnote 1.000,- Sk na svoju žiadosť o vykonanie zmeny - odhlásenie motorového (prípojného) vozidla na Krajskom dopravnom inšpektoráte v O., EČV: O. XXX I. zo dňa 13. septembra 2006,
- 1 kus v nominálnej hodnote 1.000,- Sk na svoju žiadosť o vykonanie zmeny - odhlásenie motorového (prípojného) vozidla na Krajskom dopravnom inšpektoráte v O., EČV: O. XXX Y. zo dňa 20. októbra 2006,
- 2 kusy v nominálnej hodnote 1.000,- Sk na svoju žiadosť o zapísanie motorového (prípojného) vozidla do evidencie Krajského dopravného inšpektorátu v O., EČV: O. XXX C. zo dňa 5. februára 2007,
- 2 kusy v nominálnej hodnote 1.000,- Sk na svoju žiadosť o zapísanie motorového (prípojného) vozidla do evidencie Krajského dopravného inšpektorátu v O., EČV: O. XXX T. zo dňa 11. septembra 2006, pričom dňa 15. augusta 2007 pri domovej prehliadke boli u neho nájdené falzifikáty kolkových známok v počte 92 kusov v nominálnej hodnote 1.000,- Sk.

Za to súd I. stupňa obvinenému U. U. uložil podľa § 274 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, § 56 ods. 1 Trestného zákona s prihliadnutím na § 57 ods. 1 Trestného zákona peňažný trest vo výmere 1 500 eur s tým, že podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, obvinenému uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov, vo výroku súčasne konštatujúc, že podľa § 57 ods. 2 Trestného zákona zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozsudkom z 18. februára 2020, sp. zn. 4To/3/2018, vo vzťahu k odvolaniu obvineného U. U. rozhodol tým spôsobom, že jeho odvolanie proti prvostupňovému rozsudku podľa § 319 Trestného poriadku (teda ako nedôvodné) zamietol.

* * *

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal obvinený dovolanie po tom, ako jeho skoršie dovolanie proti identickému rozsudku v tejto trestnej veci už dovolací súd skôr podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol uznesením z 20. septembra 2021, sp. zn. 1TdoV/3/2021.

V aktuálne posudzovanom dovolaní obvinený v úvode priamo uviedol, že „dovolanie podáva proti výroku o vine a treste z dôvodov skutkových chýb napádaného rozsudku. Zistený skutkový stav nezodpovedá skutočnosti, skutkové zistenia sú nejasné a neúplné, súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.“

Odvolací súd sa podľa neho účinne a zákonným spôsobom v napadnutom rozsudku nezaoberal a nevysporiadal s jeho námietkami a „odvolacími dôvodmi podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku“, pričom z týchto dôvodov považuje rozhodnutia súdov oboch inštancií v pôvodnom konaní za

„nespravodlivé, arbitrárne a svojvoľné“.

Ďalej uviedol, že dovolanie podáva z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a), písm. c) a písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom) zdôraznil, že ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom najneskôr pred meritorným rozhodnutím a tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 273 ods. 3 Trestného poriadku), alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku). Právo obvineného osobne sa zúčastniť konania pred súdom a právo byť vypočutý je potrebné považovať za základný prvok práva na spravodlivý proces. Pritom vypočutím nemožno rozumieť len výsluch obvineného vykonaný k jednotlivým dôkazom, ale musí mu byť daná príležitosť jednak účinne uplatňovať námietky a argumenty, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodovanie súdu o otázkach podozrenia zo spáchania trestnej činnosti, viny či väzby (trestu), s ktorými sa súd musí v rozhodnutí náležite vysporiadať, a jednak príležitosť vyjadrovať sa a vyvracať návrhy a dôkazy prednesené prokurátorom. Na uplatnenie základného práva zúčastniť sa konania pred súdom a byť vypočutý majú súdy povinnosť obvinenému vytvoriť patričný priestor, keď len takto vykonané konanie možno považovať za súladné s nárokmi vyplývajúcimi zo samotnej podstaty férového procesu.

V konaní neboli vytvorené podmienky pre plné uplatnenie jeho procesných práv (ako obvineného) a jeho obhajcu, nebol uplatnený zákonný postup zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Tieto inštitucionálne záruky spravodlivého procesu treba aplikovať na konanie pred všetkými inštanciami v prípade, že autoritatívne rozhodujú o väzbe, vine či treste.

Súd mal pri predbežnom prejednaní obžaloby podľa § 244 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku obžalobu odmietnuť pre závažné procesné pochybenia. Boli porušené jeho obhajobné práva v prípravnom konaní, pretože už z obsahu spisu bolo zrejmé, že ho vyšetrovateľ viackrát odmietol vo veci vypočuť a jeho obhajcovi oznámil mailom úkon neskoro, s čím sa odvolací súd vôbec nezaoberal.

Toto konanie vyšetrovateľa malo za následok, že nemohol uplatniť svoje procesné práva uvedené v § 34 Trestného poriadku. Žiadosť obhajcu o upovedomovanie o vyšetrovacích úkonoch adresovaná vyšetrovateľovi (ktorú osobne prevzal a potvrdil prevzatím) nebola zaznamenaná vo vyšetrovacom spise a z toho dôvodu bola predložená až na súdnom pojednávaní po argumentácii prokurátora, že obhajca nežiadal upovedomovať o vyšetrovacích úkonoch. To malo za následok, že on ani jeho obhajca neboli dôsledne upovedomovaní o vyšetrovacích úkonoch, nemohli sa ich aktívne zúčastniť, klásť svedkom otázky a bezprostredne na ich výpovede reagovať.

Vyšetrovateľ zaslal jeho obhajcovi JUDr. Homzovi upovedomenie o procesnom úkone mailom dňa 24. novembra 2009 o 14.14 hod., pričom úkon bol 24. novembra 2009 o 10.00 hod., čím mu bolo odňaté právo aktívne sa zúčastniť na vyšetrovacích úkonoch, klásť otázky a bezprostredne na otázky reagovať (riešilo sa to na hlavnom pojednávaní 30. mája 2017).

V prípravnom konaní odmietol vypovedať z dôvodu, že bolo voči nemu vznesené obvinenie vyšetrovateľom, ktoré mu bolo doručené priamo na vyšetrovačke, kde sa dostavil na základe predvolania, pričom nemal zvoleného advokáta. Okamžite bol vyšetrovateľom vzatý na výsluch ako obvinený a nemal možnosť si zvoliť obhajcu a poradiť sa s ním. Po tom, ako si zvolil obhajcu, tak mu už nebolo vyšetrovateľom umožnené vypovedať vo veci napriek tomu, že sa toho opakovane domáhal, čím bolo porušené jeho právo na obhajobu.

V prípade, že by vypovedal už v prípravnom konaní, tak by označil svedka W.Y. ako človeka, ktorý bol pri tom ako mu jeho švagor odovzdal kolkové známky. Jeho výpoveď bola účelová. Taktiež by sa preukázalo, že od Q. kolkov nebral. Súdy oboch inštancií v pôvodnom konaní sa týmto vôbec

nezaoberali.

Opakovane žiadal, aby bol vypočutý v prípravnom konaní, pričom túto žiadosť uviedol do zápisnice pri preštudovaní spisu 18. júla 2014 (ČVS: PPZ-1019/NAKA-PZ-VY-2013) a 13. mája 2013 (ČVS: PPZ-188/NAKA-FF-VY-2012), napriek tomu v prípravnom konaní nebol ani raz vypočutý. Došlo preto zásadným spôsobom k porušeniu jeho práva na obhajobu.

Rozhodnutím prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 21. augusta 2007, sp. zn. VII/1 Gv 10/07-53, bolo uznesenie o vznesení obvinenia zrušené ako nezákonné, pričom v tomto rozhodnutí sa uvádza, že činnosť skupiny nikdy nebola zameraná na spáchanie zločinu tak, ako to vyžaduje § 129 ods. 3 Trestného zákona, teda konanie nemožno posudzovať ako páchané zločineckou skupinou. Napriek tomu bol v roku 2009 obvinený a 19. decembra 2014 aj obžalovaný s ďalšími osobami ako zločinecká skupina, hoci nedošlo k zmene dôkaznej situácie.

Práve naopak, z uznesenia prokurátora z 28. januára 2014, sp. zn. VII/1 Gv 13/14/2000 (pred podaním obžaloby) vyplýva, že nebolo preukázané, že členovia skupiny obvinených osôb okolo S. F. sa mali podieľať na zadovážení a uvádzaní do obehu falošných kolkových známk na tlačivách a návrhoch podaných na súdoch, katastrálnom úrade a dopravnom inšpektoráte, na ktorých bolo zistených viac ako 10 500 prípadov použitia týchto kolkových známk. Z uvedeného je jednoznačné, že falošné kolky sa v tom čase vyskytovali vo veľkom množstve, používalo ich množstvo ľudí, predávali sa na miestach druhopredajcov kolkových známk a ich nepravosť nezistili ani policajti pri evidencii motorových vozidiel, ktorí mali ÚV-lampy na overenie pravosti, pričom tento záver si osvojil aj prvostupňový súd.

Pri domovej prehliadke dobrovoľne vydal 92 ks kolkových známk a peniaze v hotovosti, ktoré mal doma, pričom o týchto kolkových známkach nevedel, že sú to falzifikáty, dozvedel sa to až v priebehu trestného stíhania zo znaleckých posudkov. K dôkazom, ktoré predložil na hlavnom pojednávaní v rámci svojej obhajoby ohľadne toho, prečo mal u seba toľko kolkových známk, súd neprihliadol a vyhodnotil ich ako nevierohodné.

Je preto potrebné zaoberať sa otázkou prečo súd prihliadol výlučne na výpoveď P. W., ktorá mu stačila na vyslovenie záveru, že kolkové známky si zaobstaral nezisteným spôsobom. Uvedené hodnotenie dôkazov podľa obvineného odporuje zásade in dubio pro reo.

Napriek zjavným rozporom vo výpovedi P. W., ako aj jeho zaujatosti voči nemu (obvinenému), súd bez akéhokolvek relevantného základu považoval za nevierohodné výpovede D. G., U. T. a listinné dôkazy, ktoré preukazujú, že jeho tvrdenia ohľadom nadobudnutia kolkov od Q. P. sú pravdivé. V rámci svedeckej výpovede P. W. na hlavnom pojednávaní 22. júna 2016 bolo podľa neho viacero rozporov, ktoré nedokázal vysvetliť, pričom ako vyplýva z jeho výpovede, v roku 1997 utrpel ťažký úraz hlavy, mal depresívne stavy, ktoré liečil antidepresívami a v rokoch 2008, 2010 a 2011 mal taktiež problémy s pamäťou. Ako to vyplýva z výpovede svedka W., do roku 2001 mal kaviareň, v ktorej sedel 80% otváracieho času a v čase, keď malo dôjsť k skutku, ju už 5 rokov neprevádzkoval, pričom uvádzal, že pracoval ako živnostník od rána do večera v období rokov 2005 - 2007, kedy sa mal skutok stať. Napriek tomu prvostupňový súd uviedol, že jeho výpoveď je v podstatnom súladná aj s ostatnými vykonanými dôkazmi svedčiacimi v neprospech obžalovaného, najmä, že obžalovaný sa zaoberal obchodovaním s falošnými kolkami vyrobenými na Balkáne, a že tieto chcel nejako distribuovať. V čase, keď mal svedok W. kaviareň, teda v roku 2001, nebol (U. U.) obvinený. Skutok, ktorý mu je kladený za vinu, sa mal stať v období rokov 2006 - 2007, z čoho podľa neho vyplýva, že svedok vedome klamal, aby mu priťažil. Sam svedok totiž uviedol, že v rokoch 2005 - 2007 robil od rána do večera, mal veľmi veľa zákaziek, pričom celá jeho výpoveď je zmätočná. Najprv odmietol vypovedať, následne sa telefonicky domáhal vypočutia, pričom keď ho nevypočuli, písal list na súd, pričom jeho následná výpoveď mala viacero rozporov, keď nesedí ani časové obdobie.

Ďalej poukázal na výpoveď obvineného U. T., ktorý vypovedal, že mu (U. U.) dal 28 ks kolkov, poprosil

ho, aby mu predal kolký, ktoré mu zvýšili v nominálnej hodnote 1 000 Sk. Ohľadom kolkov v nominálnej hodnote 500 Sk obvinený U. T. vypovedal, že ich nenakupoval s tým, že len ak prišiel kolega, že mu zvýšili, tak ich predal. Obvinený U. T. uviedol, že od neho (U. U.) nedostal žiadnu províziu a tomuto odovzdal takú sumu, akú mali kolký nominálnu hodnotu. Nie je mu preto zrejmé, na základe čoho súd dospel k záveru, že obvinenému U. T. poskytol 42 kusov kolkov v nominálnej hodnote 1 000 Sk a 6 kusov v nominálnej hodnote 500 Sk za províziu 10 400 Sk, pretože to nevyplýva z vykonaného dokazovania a súd neuviedol ako došiel k tomuto zisteniu a na základe akých dôkazov. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že poskytol kolký F. H. v nezistenom počte, pričom táto osoba nebola k týmto skutočnostiam vypočutá, teda neexistuje žiaden dôkaz o tom, že mu on poskytol kolký tak, ako to uvádza najvyšší súd v napadnutom rozsudku.

Nemal vedomosť o tom, že ide o falzifikáty kolkových známok, pričom súd prijal dôkaz Belehradského apelačného súdu, z ktorého je jednoznačne znaleckým dokazovaním potvrdené, že kolký sa nedali rozoznať od originálu. V predmetnej veci je tak sám poškodeným, pričom s týmto dôkazom sa konajúce súdy žiadnym spôsobom nevysporiadali. V odôvodneniach svojich rozhodnutí v rozpore s § 168 ods. 1 Trestného poriadku neuviedli, ktoré skutočnosti vzali za dokázané, o ktoré dôkazy svoje zistenia opreli, akými úvahami sa spravovali pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Je toho názoru, že dôkazy, ktoré prvostupňový súd vykonal, nepreukazujú jeho vinu, pretože z vykonaného dokazovania vyplynuli viaceré vzájomné rozpory ako sa mal stať skutok, ktorý sa mu kladie za vinu. V priebehu celého trestného konania sa nevyskytol žiaden priamy alebo nepriamy usvedčujúci dôkaz preukazujúci skutočnosť, že sa skutku dopustil tak, ako to uviedol prvostupňový súd a potvrdil ho aj odvolací súd vo výroku odsudzujúceho rozsudku. Výpoveď svedka P. W. považovali súdy za pravdivú aj napriek tomu, že (obvinený) uviedol dôvody spochybňujúce pravdivosť jeho výpovedí, pričom listinné dôkazy a ani výpovede svedkov, ktorí vypovedali v jeho prospech, neboli podľa súdu dôveryhodné.

Navrhol preto, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkom najvyššieho súdu z 18. februára 2020, sp. zn. 4To/3/2018, bol porušený zákon v § 319 Trestného poriadku a v konaní, ktoré mu predchádzalo, v § 213 ods. 3 Trestného poriadku, a to v jeho neprospech. Zároveň navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vo výroku o vine a treste a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Špecializovanému trestnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol s tým, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obvinený stíhaný alebo podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol rozsudkom vo veci tak, že ho spod obžaloby oslobodí.

Prokurátor sa k dovolaniu obvineného do momentu konania neverejného zasadnutia nevyjadril.

* * *

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) primárne skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania stanovené Trestným poriadkom a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h)], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b)], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1), na mieste určenom na jeho podanie (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), a taktiež zistil, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2) a boli splnené aj podmienky uvedené v § 372 ods. 1.

Dovolací súd konštatuje, že v identickej trestnej veci ide aktuálne o posudzovanie už v poradí druhého dovolania obvineného U. U. proti identickému rozhodnutiu odvolacieho súdu po tom, ako o jeho skoršom dovolaní už dovolacím súdom bolo rozhodnuté - konkrétne uznesením z 20. septembra 2021, sp. zn. 1 TdoV 3/2021 (č. l. 5 288 - 5 293), ktorým bolo dovolanie tohto obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

K uvedenej procesnej situácii dovolací súd rešpektuje závery vyplývajúce prvotne už z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „ústavný súd“) z 13. novembra 2014, sp. zn. IV. ÚS 336/2012, v zmysle ktorých dôvod odmietnutia dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku nemožno

stotožňovať so zamietnutím dovolania podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku, z čoho vyplýva možnosť obvineného napadnúť dovolaním v identickej trestnej veci rozhodnutie odvolacieho súdu aj opakovane, ďalším dovolaním po tom, čo jeho skoršie dovolanie bolo odmietnuté, s povinnosťou odvolacieho súdu zaoberať sa dovolaním obvineného a vecne ho preskúmať v rozsahu dovolacie argumentácie, ktorú obvinený v skoršom dovolaní neuplatnil.

V tejto súvislosti dovolací súd upriamuje pozornosť dovolateľa na to, že takéto ďalšie dovolanie nemožno stotožňovať s opravným prostriedkom proti skoršiemu rozhodnutiu odvolacieho súdu v identickej veci, keď z § 392 ods. 2 Trestného poriadku vyplýva, že proti rozhodnutiu o dovolaní opravný prostriedok nie je prípustný.

Takýmto spôsobom je aktuálne posudzované dovolanie v podstatnej časti obsahovo identické so skorším (už odmietnutým) dovolaním obvineného z 10. júna 2020 (č. l. 5 223 - 5 227).

K dovolacím námietkam, ktorá sú takto identické (a tým prelínajúce sa) s jeho dovolacou argumentáciou už predostretou v skoršom dovolaní, dovolateľ už dostal konkrétne odpovede v odôvodnení uznesenia najvyššieho súdu z 20. septembra 2021, sp. zn. 1 TdoV 3/2021.

Dovolací súd z tohto pohľadu obvinenému len pripomína argumentáciu odvolacieho súdu v odôvodnení naposledy citovaného rozhodnutia, z ktorej vyplýva v podstatnom, že :

Podľa § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak vo veci rozhodol nepríslušný súd. Hoci obvinený U. U. v podanom dovolaní tento dovolací dôvod označil, do jeho rámca nespadá žiadna z ním uplatnených dovolacích námietok. Dovolaciemu súdu preto neostáva iné, než konštatovať, že tento dovolací dôvod v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal odmietnutie jeho výsluchu vyšetrovateľom v prípravnom konaní, ako aj oneskorene oznámený začiatok konania úkonu jeho obhajcovi.

K tomu je potrebné v prvom rade poukázať na uznesenie najvyššieho súdu zo 14. januára 2014, sp. zn. 2 Tdo 1/2014, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 116, roč. 2014, v zmysle ktorého „Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vyžaduje, aby bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Nie je ním len všeobecné právo obvineného zvoliť si obhajcu a radiť sa s ním počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní a súdom (§ 34 Trestného poriadku), ale aj právo na navrhovanie dôkazov priamo obvineným alebo prostredníctvom obhajcu (§ 34 ods. 1, § 44 ods. 2 Trestného poriadku). Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku).“

Rovnako tak je potrebné poukázať na uznesenie najvyššieho súdu z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 7, roč. 2011, v zmysle ktorého „Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku). Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinilý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c)

Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.“

Vychádzajúc z vyššie uvedeného možno vo vzťahu k predmetnej veci poukázať na to, že obvinený U. U. bol v prípravnom konaní vypočutý 20. novembra 2009, pričom využil svoje právo a odmietol vypovedať (č. l. 160 - 161 spisu).

Pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu 15. mája 2013 obvinený spolu s obhajcom okrem iného navrhli doplniť dokazovanie výsluchom obvineného, pričom na tomto návrhu zotrvali aj pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu 18. júla 2014 (č. l. 2 725 spisu). O návrhoch na doplnenie vyšetrovania vyšetrovateľ rozhodol tak, že tieto zamietol, pretože ich nepovažoval za relevantné (č. l. 2 725 spisu).

Zároveň po podaní obžaloby obvinený vypovedal na hlavnom pojednávaní 11. januára 2016 (č. l. 3 157 - 3 172 spisu), pričom na túto jeho výpoveď prvostupňový súd pri rozhodovaní vo veci prihliadal, čo je zrejme aj z odôvodnenia rozsudku Špecializovaného trestného súdu v tejto veci (str. 119 - 121).

Podľa § 2 ods. 19 Trestného poriadku pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Nakoľko konajúce súdy v predmetnej veci postupujúc podľa vyššie uvedenej zásady vychádzali pri svojom rozhodovaní z výpovede obvineného na hlavnom pojednávaní (ktorej priebeh obvinený žiadnym spôsobom nenamietal) a s jeho návrhom na výsluch v prípravnom konaní sa orgány činné v trestnom konaní vysporiadali, nemožno konštatovať, že by v predmetnej veci došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu, a niečo ešte k zásadnému.

Zároveň, pokiaľ obvinený v dovolaní namietal, že jeho obhajcovi bolo odňaté právo aktívne sa zúčastniť v prípravnom konaní na vyšetrovacom úkone konanom 24. novembra 2009 o 10.00 hod., pretože oznámenie o tomto úkone mu bolo doručené až 24. novembra 2009 o 14.14 hod., k tomu je potrebné uviesť, že z upovedomenia vyšetrovateľa z 24. novembra 2009 vyplýva, že toho istého dňa o 10.00 hod. sa má konať výsluch obvineného. Z obsahu vyšetrovacieho spisu však nie je zrejmé, že by sa v tento deň konal výsluch niektorého z obvinených, dokonca ani obvineného U. U., ktorého výsluch sa uskutočnil 20. novembra 2009 a ktorý na hlavnom pojednávaní 30. mája 2017 na otázku prokurátora odpovedal, že nemá vedomosť o tom, že by sa 24. novembra 2009 uskutočnil jeho výsluch (č. l. 4 470 spisu). Z uvedeného vyplýva, že ak sa v daný deň výsluch žiadneho obvineného nekonal, nemohlo žiadnym spôsobom dôjsť ani k porušeniu práva obvineného na obhajobu neprítomnosťou jeho obhajcu na tomto úkone.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného možno uzavrieť, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a sice, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je daný v prípadoch, keď

rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Touto formuláciou zákon vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. Poukazovanie na nesprávne skutkové zistenia, na ktorých je rozhodnutie založené, alebo nesúhlas s hodnotením dôkazov súdmi tento dovolací dôvod nenapĺňa (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 24. júla 2007, sp. zn. 2 Tdo 21/2007, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 57, roč. 2007 - II.).

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, to znamená nie je prípustné právne účinne namietat, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2014 - II.).

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu v predmetnej veci, rozpory vo výpovedi svedka P. W., z ktorej konajúce súdy vychádzali, pričom ďalšie dôkazy, ktoré preukazovali jeho tvrdenia, považovali konajúce súdy za nevierohodné a uzavrel, že takéto hodnotenie dôkazov podľa jeho názoru odporuje zásade in dubio pro reo.

Vo vzťahu k uvedenému dovolací súd uvádza, že tieto námietky obvineného sú námietkami skutkovými, t. j. vzťahujú sa k správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu, ktorý však dovolací súd pri dovolaní podanom obvineným nemôže v zmysle § 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku skúmať ani meniť. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je skutkový prieskum dovolacím súdom vylúčený, vzhľadom na zákaz skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku. Skutkový prieskum by bol v dovolacom konaní možný len v prípade dovolania podaného ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

S poukazom na uvedené možno konštatovať, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú naplnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a), písm. c), písm. i) Trestného poriadku, preto dovolanie obvineného U. U. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.“

* * *

S poukazom na vyššie uvedené, v aktuálne posudzovanom dovolaní predstavuje argumentáciu obvineného, ktorá nebola obsahom už jeho skoršieho dovolania, výlučne nasledovná pasáž dovolania (zo str. 2), v ktorej obvinený uvádza:

„U. U. odmietol vypovedať v prípravnom konaní z dôvodu, že bolo voči nemu vznesené obvinenie vyšetrovateľom, ktoré mu bolo doručené priamo na vyšetrovačke, kde sa dostavil na základe predvolania, pričom nemal zvoleného advokáta, okamžite bol vyšetrovateľom vzatý na výsluch ako obvinený, a nemal možnosť si zvoliť obhajcu a poradiť sa s ním. Potom ako si zvolil obhajcu, tak mu nebolo vyšetrovateľom umožnené vypovedať vo veci, napriek tomu, že sa toho opakovane domáhal, čím bolo porušené jeho právo na obhajobu, čo potvrdil aj na súde. V prípade, ak by U.X. vypovedal už v prípravnom konaní, tak by označil svedka W.Y., ako človeka, ktorý bol pritom, ako jeho švagor odovzdal U. kolkové známky. Jeho výpoveď bola účelová. Taktiež by sa preukázalo, že U. od Q. kolky nebral, čo sa potvrdilo na súde.“

K uvedenému dovolací súd konštatuje, že už tvrdenie obvineného, že „bolo voči nemu vznesené obvinenie vyšetrovateľom, ktoré mu bolo doručené priamo na vyšetrovačke“ nezodpovedá obsahu vyšetrovacieho spisu.

Tomuto zodpovedá, že uznesenie o vznesení obvinenia zo 6. novembra 2009 (č. l. 88 až 91 vyšetrovacieho spisu) mu bolo doručené už 18. novembra 2009, t. j. dva dni pred jeho výsluchom v procesnom postavení obvineného (viď doručku z č. l. 92).

Zo zápisnice o výsluchu obvineného z 20. novembra 2009 (zv. 1, č. l. 160 - 161) ďalej vyplýva, že obvinený po zákonom poučení spôsobom zodpovedajúcim tomuto jeho procesnému postaveniu, proti obsahu ktorej nevzniesol akúkoľvek námietku, využil právo k obvineniu nevypovedať.

Okrem toho, že obvinenému nebolo doručované uznesenie o vznesení obvinenia bezprostredne pred výsluchom, sám obvinený v rámci tohto úkonu uviedol, že „obhajcu si zvolil, a to JUDr. Jaroslava Homzu“ (bez uvedenia dôvodu, pre ktorý sa jeho obhajca tohto úkonu nezúčastnil).

Vzhľadom na uvedené tak tvrdenie obvineného, že „nemal zvoleného advokáta, okamžite bol vyšetrovateľom vzatý na výsluch ako obvinený, a nemal možnosť si zvoliť obhajcu a poradiť sa s ním“ nezodpovedá vyjadreniam samotného obvineného, obsiahnutým v uvedenej (ním podpísanej na všetkých stranách a nenamietanej) zápisnici. Na uvedenom pritom nič nemení zo spisu vyplývajúci fakt, že v čase výsluchu obvinený, hoci deklaroval, že si obhajcu zvolil, v tom čase nepredložil plnomocenstvo preukazujúce existenciu právneho vzťahu zastúpenia obhajcom (advokátom).

Takáto informácia od obvineného, že si obhajcu zvolil, nepredstavovala pre vyšetrovateľa procesnú prekážku pre vykonanie nariadeného úkonu - výsluchu obvineného, keďže u obvineného neexistovali zákonné dôvody povinnej obhajoby. Súčasne obvinený bol poučený o tom, že sa môže obhajovať prostredníctvom obhajcu a pokiaľ sám tvrdil, že si obhajcu zvolil, a súčasne ani nežiadal o odklad výsluchu za účelom, aby sa tento konal v prítomnosti obhajcu (neuviedol napr. že chce vypovedať, avšak len v prítomnosti obhajcu, ktorý sa nemohol z objektívnych príčin dostaviť na výsluch a pod.) ale sám sa po príslušných zákonných poučeniach obvineného rozhodol bez ďalšieho využiť svojho práva nevypovedať, logicky bol jeho výsluch ukončený. Na týchto záveroch taktiež nič nemení ani fakt, že plnomocenstvo (svedčiace o zvolení si obhajcu) predložil vyšetrovateľovi obhajca obvineného JUDr. Jaroslav Homza až následne 25. novembra 2009, a to spoločne s doručením odôvodnenia sťažnosti (v mene obvineného) proti uzneseniu o vznesení obvinenia a žiadosťou o oboznámenie s vyšetrovacími úkonmi, s datovaním plnomocenstva dňom 23. novembra 2009 (č. l. 100 - 103).

Na podklade uvedeného je tak neopodstatnená námietka obvineného o tom, že mu zo strany vyšetrovateľa bolo znemožnené zvoliť si obhajcu, resp. že by vyšetrovateľ svojím procesným postupom vytvoril takú procesnú situáciu, v ktorej by obvinený nemal časový priestor medzi vznesením obvinenia a jeho samotným výsluchom (obvineného) si obhajcu zvoliť.

Naopak, obvinený nielenže mal časový priestor zvoliť si obhajcu (už 2 dni pred výsluchom vedel, že v tejto veci je obvinený), ale priamo vyšetrovateľovi deklaroval, že konkrétneho obhajcu si aj zvolil, pričom dôvod prečo nezabezpečil jeho prítomnosť na tomto úkone nevysvetlil, a navyše ani sám nežiadal o odklad tohto výsluchu z dôvodu požiadavky, aby pri ňom bol prítomný obhajca (prípadne aj s uvedením dôvodu, pre ktorý sa obhajca nemohol dostaviť na výsluch).

V zjednodušenom vyjadrení, vyšetrovateľ svojím postupom vôbec nevystavil obvineného procesnej nemožnosti vykonania jeho výsluchu bez prítomnosti jeho obhajcu.

Pokiaľ sa obvinený až v ďalšom priebehu konania dožadoval svojho výsluchu v rámci úkonov preštudovania spisu (oboznámenia sa s výsledkami vyšetrovania pri skončení vyšetrovania), tento dôkazný návrh (návrh na jeho opätovný výsluch) predniesol opakovane, najskôr 15. mája 2013 (č. l. 2

886) a následne (keďže po skoršom oboznamovaní bola vec vyšetrovateľovi prokurátorom vrátená na doplnenie vyšetrovania) 18. júla 2014, keď zo záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu z tohto dňa (č. l. 2 725) vyplýva, že „vyšetrovateľ zamieta návrhy obhajoby a obvineného, pretože ich nepovažuje za relevantné“. Z obsahu tohto záznamu tak vyplýva, že vyšetrovateľ návrh odmietol v súlade s § 208 ods. 1 Trestného poriadku, pokiaľ výsledky vyšetrovania vyhodnotil ako dostačujúce na podanie návrhu prokurátorovi na podanie obžaloby. Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku totiž nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku (viď R 14/2015-II.).

Týmto postupom vyšetrovateľa navyše právo obvineného na obhajobu materiálne ani nemalo ako utrpieť, pretože v procese dokazovania na hlavnom pojednávaní v štádiu súdneho konania bol vykonaný jeho výsluch v procesnom postavení obžalovaného, v rámci ktorého dostal možnosť sa vyjadriť k obžalobe a prezentovať svoju obranu proti obvineniu, čo napokon aj sám využil, keďže k veci v procesnom postavení obžalovaného vypovedal na hlavnom pojednávaní konanom 11. januára 2016 (v rozsahu strán 19 až 34 zápisnice z tohto úkonu).

Pokiaľ právo na obhajobu v tom najvšeobecnejšom vyjadrení predstavuje procesný rámec, ktorý orgány činné v trestnom konaní a súd sú povinné vytvoriť obvinenému (resp. obžalovanému), keď spôsob využitia tohto procesného rámca je už vecou procesnej aktivity samého obvineného, dovoľací súd konštatuje, že takýto procesný priestor na realizáciu obhajobných práv obvinenému v pôvodnom konaní, tak v prípravnom ako aj súdnom, vytvorený bol, pričom zamietnutie jeho požiadavky byť vypočutý ako obvinený pri skončení vyšetrovania (vyšetrovateľom) po tom, čo už predtým (v rámci úkonu výsluchu obvineného) obvinený využil svoje právo nevypovedať, nepredstavuje akúkoľvek deformáciu jeho obhajobného práva.

Pokiaľ dovolateľ tvrdí, že mu tak bolo znemožnené vyjadriť sa k významným skutkovým okolnostiam (ako uvádza, že v prípade, ak by vypovedal už v prípravnom konaní, tak by označil svedka W., ako človeka, ktorý bol pri tom, ako mu jeho švagor odovzdal kolkové známky. taktiež by sa preukázalo, že od Q. kolký nebral), obvinenému jednak nič nebránilo na svoju obranu také skutočnosti uviesť už v prípravnom konaní, či už v rámci výsluchu (v rámci ktorého využil právo nevypovedať), resp. aj v inej forme vyjadrenia k trestnému obvineniu (než je výsluch), keď podstatným však je, že v ďalšom štádiu konania po podaní obžaloby bol riadne v procesnom postavení obžalovaného vypočutý, v dôsledku čoho nevyhovenie jeho návrhu na vlastný výsluch (pri skončení vyšetrovania) naň nemalo akýkoľvek negatívny materiálny dopad.

K takému záveru napokon zjavne dospel aj sám obvinený, keď hneď v nadväznosti na vyššie citovanú námietku uviedol, že to, o čom chcel vypovedať v prípravnom konaní a nemohol, sa napokon aj „potvrdilo na súde“ (pozn.: podľa jeho vlastnej interpretácie vykonaných dôkazov).

V nadväznosti na uvedené je potom celkom nepriliehavá aj námietka obvineného o tom, že „v prípravnom konaní nebol ani raz vypočutý“, pokiaľ dôvodom absencie jeho vyjadrenia sa k obvineniu v rámci výsluchu obvineného je výlučne len to, že využil právo nevypovedať.

Táto dovolacieho námietka tak svojou argumentačnou relevanciou dosahuje úroveň námietky o odňatí práva jeho obhajcovi zúčastniť sa na vyšetrovacom úkone - výsluchu obvineného, ktorý sa mal v zmysle upovedomenia vyšetrovateľa (predloženého obhajcom obvineného JUDr. Jaroslavom Homzom) konať 24. novembra 2009, keď však ani z obsahu vyšetrovacieho spisu nevyplývalo, že by sa výsluch obvineného, či už U. U.Y. alebo niektorého z ostatných obvinených, v tento deň vôbec vykonával. K tejto okolnosti bol napokon obvinený na hlavnom pojednávaní opätovne vypočutý (30. mája 2017), v rámci čoho ani sám nepotvrdil vlastnú vedomosť o takomto jeho výsluchu z 24. novembra 2009, z čoho je zrejmé, že neúčast obhajcu na neexistujúcom úkone vyšetrovania nemôže predstavovať odopretie účasti na takom úkone a tým spôsobiť porušenie práva na obhajobu.

Len pripomínajúc, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku a že ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi oboch inštancií v pôvodnom konaní, ako aj s ohľadom na skutočnosť, že o obvineným namietaných skutočnostiach, v ich podstatnej časti identických, už dovolací súd skôr rozhodol a s týmito sa aj argumentačne vysporiadal, dovolací súd v súhrne konštatuje, že obvinený v dovolaní neuviedol akúkoľvek vecnú argumentáciu vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (neuviedol žiadnu vecnú námietku, ktorou by spochybnil príslušnosť súdu, ktorý vo veci rozhodol) a vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku výlučne zopakoval dovolaciu argumentáciu zo skoršieho dovolania, ktorá už bola dovolacím súdom odmietnutá. Posudzované dovolanie (oproti skoršiemu) tak predstavovalo len rozšírenie už skôr predostretej argumentácie obvineného k dovolaciemu dôvodu upravenému v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorú dovolací súd na podklade vyššie uvedeného vyhodnotil ako neopodstatnenú.

Na podklade tejto argumentácie dovolací súd konštatuje, že chybami dovolateľom vytýkanými nebol naplnený akýkoľvek ním uplatnený dovolací dôvod ani iný dovolací dôvod uplatniteľný obvineným, pod ktorý by ním vytýkané chyby pri správnej subsumpcii mohli byť podradené, a preto z dôvodu, že je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, dovolanie obvineného na neverejnom zasadnutí postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Toto rozhodnutie prijal senát jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.